

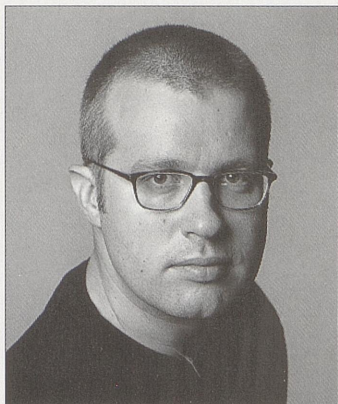
ROGALAND
50
TEATER
ÅR 1947-97

Maktå på Straen

av Leiv Isaksen

Kjære publikum!

Vi er stolte av å kunne avslutte feiringen av Rogaland Teaters 50-årsjubileum med en annen jubilant – selveste *Maktå på Straen*. Leiv Isaksens frodige «Stavanger-løier» hadde urpremiere på Stavanger Teater i 1927 og er 70 år i år. Samtidig er det 100 år siden Isaksen ble født. Vi feirer altså «trippel-jubileum» – intet mindre!

Instruktør og skuespiller Sigve Bøe beskriver *Maktå på Straen* som «en kjærlighetserklæring til Stavanger», og foreløpig er det lite som tyder på at det dreier seg om ubesvart kjærlighet. En uke før premieren er over 20.000 billetter allerede revet bort.

Maktå på Straen har betydd mye for Rogaland Teater. Stykket sto stadig på repertoaret mellom 1951 og 1961, men ble deretter så å si «forvaltet» av Idun skoleteater. Helt til Alf Nordvang hentet «løiene» fram igjen i 1977. Det viste seg å være et lykketreff av de sjeldne, med Sally Nilsson som *Maktå* og en del nye sanger av Ajax og Håkon Berge. En nyoppsetning 11 år senere, nok en gang i Alf Nordvangs regi, befestet *Maktå på Straens* plass i stavangersk bevissthet.

I kveldens forestilling har vi med alle sangene Nordvang fikk laget for 20 år siden, samt nyskrevne sanger med tekster av Svein Tang Wa og Sigve Bøe, stadig med Håkon Berge som komponist. Slik lever *Maktå på Straen* videre.

Kjære Stavanger – velkommen i teatret!

Hundreåringen

Leiv Isaksen ble født i Stavanger 20. januar 1897. Da han døde i januar 1927 hadde han rukket å gjøre lykke som amatørskuespiller i Iduns julekomedie, utdannet seg til lærer og arbeidet på Elverum i flere år, stiftet familie, skrevet og satt opp barneteater og ført i pennen *Maktå på Straen*. Stykket ble uroppført bare to dager før forfatteren døde, 29 år gammel. Leiv Isaksen etterlot seg kone og to døtre, og en tredje datter var underveis.

Det var som amatørskuespiller ved Iduns julekomedie under skoleårene på Kongsgård at Isaksens interesse for teater ble vekket til live for alvor. Han fikk være med i fire forskjellige stykker i løpet av gymnasårene: *Verdens Herkules*, *De uadskillelige*, *Aprilsnarrene* og *Othello i provinsen*, og gjorde stor lykke.

Etter artium fra Kongsgård flyttet Leiv Isaksen til Elverum, hvor han gikk ett år på lærerskolen. Han fikk deretter arbeid i byen, en stor vennekrets og ble en aktiv mann i byens foreningsliv. Allerede det første året dannet han gutteklubben Mjølner, som han brukte mye tid og krefter på.

Leiv Isaksen giftet seg med ungdomskjæresten Anne Marie Nessler, søsteren til en kamerat fra gymnasdagene, i Stavanger Domkirke 30. desember 1919.

I 1925 måtte Leiv, Anne Marie og de to døtrene flytte fra Elverum til Arendal på grunn av nedskjæringer, men Isaksen fikk fort nye venner i Arendal, og ble nok en gang aktiv i ungdoms- og speiderarbeidet.

Det var i Arendal at ideen til *Maktå på Straen* tok form. Datteren Gerd forteller at *Pitters vise* ble «urframført» under en båttur med Leivs svoger Wilhelm Nessler, som ble vilt begeistret. Foranledningen var Iduns Julekomedies 40-årsjubileum i desember 1926, og Isaksen og gamle idunitter var enige om at en nyskrevet Stavanger-komedie var akkurat det Idun fortjente.

Gymnasiastene anno 1926 var lite interesserte, så Isaksen og vennene ble enige om å lage sitt eget jubileum. Leiv Isaksen, som hadde en fiks ferdig idé, skrev første akt og den ferdige intrigen i løpet av én natt. Han sendte utkast til Ola Aanestad i Stavanger, og fikk tilbakemeldinger underveis etterhvert som *Maktå på Straen* tok form.

Høsten 1926 flyttet familien endelig tilbake til Stavanger, hvor Leiv Isaksen hadde fått arbeid på Solvang skole. Men Isaksen ble rammet av sykdom nesten med det samme familien hadde flyttet, og kona var gravid med den tredje datteren. Arbeidet med *Maktå på Straen* gikk likevel framover. Leiv Isaksen ledet selv prøvene, og til og med da han ble innlagt på sykehus på nyåret, var vennene innom og fortalte hvordan arbeidet gikk framover.

Leiv Isaksen fikk aldri selv se *Maktå på Straen* som ferdig forestilling. Aviskritikkene var overveldende 7. januar, dagen etter uroppførelsen, og Leiv Isaksen fikk oppleve disse før han sovnet stille inn om morgenen 8. januar, nær 30 år gammel.

OTS

Kilde: «Leiv Isaksen og *Maktå på Straen*»
av Gerd Isaksen Balle.

Bildet viser Sara Schanche Monsen,
bestevenninnen til Leiv Isaksens svigermor
og modell for *Maktå på Straen*.

Klassisk komedie med original vri

Ung kjærlighet på tvers av foreldregenerasjonens vilje er en virkelig gjenganger i teaterhistorien. Oppskriften er særlig benyttet innen komediediktningen, selv om det finnes nok av unntak – kanskje med *Romeo og Julie* som det mest berømte. Men ingenting er sterkere enn kjærligheten: døden er et bedre alternativ enn adskillelsen og kompromisset.

Og det vil helst gå godt: «Når ungdom og kjærlighet går sammen for å lure en olding, kan alt han gjør for å forhindre det med full rett kalles nytteløse forholdsregler.» Slik lyder Figaros sluttreplikk i Beaumarchais' komedie *Barberen i Sevilla*. Bare i fransk klassisisme fantes det ni komedier med nettopp *Nytteløse forholdsregler* – «*La précaution inutile*» – som undertittel, og sitatet kan stå som en oppsummering av nesten alle klassiske komedier, fra Plautus og Terents til Ludvig Holberg og Leiv Isaksen.

For *Maktå på Straen* er intet unntak, selv om Leiv Isaksen har våget seg på en litt original vri. Vanligvis er det fedrene som er de strenge og bestemte. Molières innbilt syke vil – av forståelige grunner – ha en svigersønn som er lege, mens det ikke er noen åpenbare grunner til at Hermias far Egevs i Shakespeares *En midtsommernattsdrøm* vil ha Demetrius til svigersønn i stedet for Lysander. Uansett: i den grad mødrene finnes og har noe å si i klassiske komedier, er de riktig så medgjørilige og ønsker vanligvis bare barnas beste.

Gretelill Tangen som Nille og
Thor-Inge Kristiansen som
Jeppe i 1985.

Riktignok er Lava nært i slekt med f.eks. Nille i *Jeppe paa Bjerget* i sine bestrebelser på å holde ektemannen unna alkoholen, og kjeftesmeller og andre strenge damer har sin selvfølgelige plass i teaterhistorien. Både Lava Snørteland og den pripne jomfru Berthine Berthelsen har tallrike forgjengere i noen hundreår med komediediktning.

Men i skildringen av Lava og Børe og deres innblanding i Marens gifteplaner, snur Leiv Isaksen opp-ned på det tradisjonelle kjønnsrollemønsteret. Underdanige og drømmende Børe har ingen ambisjoner om å få Søren Holt som svigersønn, og hjelper gjerne Maren og Pitter i deres bestrebelser mot overmakten. Mor Lava, derimot, vet hva hun vil, og det blir hennes jernvilje, mer enn Holt'ens egen styrke, som blir avgjørende.

For selv om Søren Holt har sine åndelige slektninger hos både Plautus og Beaumarchais, er han litt i veikeste laget. Han vet nok at han ønsker å gifte seg med Maren, og at han definitivt *ikke* vil gifte seg med jomfru Berthelsen, men uten Maktås bestrebelser hadde han ikke kommet langt. Slik det går med ham i stykket, er faktisk ganske betegnende: Straks Lava forsvinner ut av huset, er Søren Holt forlagt!

Rundt det unge paret, den gamle frieren og den strenge og ambisiøse moren har Leiv Isaksen bygd opp et persongalleri med like lange tradisjoner. Et eksempel er hjelperen, en gjenganger i antikke og klassiske komedier. Som regel er hjelperen en tjener, gjerne den unge mannens trofaste kammertjener eller hennes fortrolige tjenestepike. For tjenerne er som regel de smarteste; komedieforfatterne står på de unges side, men legger ikke skjul på at ungdommene kan være temmelig dumme – eller i det minste forblindet av

Scapino i sitt ess. Frank Weylert og Kirsten Hofseth i oppsetningen i 1985.

kjærlighet. Pseudolus i Plautus' komedie *Løgnhalsen*, Scapino i Molières elleville farse *Scapinos skøyerstreker* og Dorine i *Tartuffe*, og selvfølgelig Figaro i *Barberen i Sevilla* er typiske eksempler på smarte tjenere.

Maren har ikke noen tjenestefjente til å hjelpe seg. Men heldigvis er Litle-Maktå ganske så smart selv, og kan tenke ut en ganske effektiv plan. Og selv om tjenerskikkelsen mangler i *Maktå på Straen*, får Maren og Pitter god hjelp av lillebror Syvrin. Syvrin har mange fellestrekk med Molières og Plautus' tjenere: litt opprørsk – han er jo utvist fra Kongsgård, full av innfall og spillopper, og med i handlingen fra første scene. Syvrin ønsker Marens beste, akkurat som de lojale tjenerne i de andre komediene. Scenen hvor han fører klåarane i krig mot Søren Holt er en Scapino eller en Figaro verdig!

Den ultimate spanske Donna: Marit Grønhaug i *Den spanske flue* fra 1985.

Også styrmann Tedor Olsen er en tradisjonstro hjelper, og byr på en ganske typisk komediegestus når han forkler seg som spansk donna. Det at en rollefigur kler seg ut for å narre en annen, er en teater-konvensjon god som noen. Selv under den franske klassissismen på 1600-tallet, hvor den litterære stilen og en enhetlig handling ble sett på som overordnet, forekom forkledning i over halvparten av alle komediene! «Roller» Tedor spiller har sine åpenbare forbilder i klassiske farser

som *Den spanske flue*, som byr på en «spansk donna» som komediens svar på «femme fatale».

Leiv Isaksen brukte kjente og velprøvde ingredienser fra klassiske komedieoppskrifter da han skrev *Maktå på Straen* – uten at dette er til forkleinelse for stykket. En komediedikter kan neppe ha bedre forbilder enn Molière og Plautus! Og om formen er aldri så universell: ingen skal være i tvil om at *Maktå på Straen* er Stavangers egen komedie.

OTS

En gjensidig kjærlighetserklæring

– *Maktå på Straen* er et frodig lystspill som er blitt folkeei, sier Sigve Bøe, kveldens instruktør. – Publikum kjenner stykket, og venter på kjente og kjære replikker og situasjoner. Det skaper selvsagt et forventningspress for oss, og gir en følelse av spenning helt til vi får publikum i salen – og det gleder vi oss til!

Når *Maktå på Straen* er blitt en slik gjenganger, er det flere grunner til det, tror Sigve Bøe. Leiv Isaksen var den som innførte Stavanger-språket på scenen, og skapte en frodig folkekomedie med gjenkjennelige og elskelige skikkelser – hverdagsmennesker som var solid forankret i byen.

– I et jubileumsår som dette er det nærliggende å tenke på hva Isaksen kunne ha skapt hvis han hadde fått leve lenger.

Nok en gang har Sigve Bøe tatt permisjon fra Det Norske Teatret og kommet «hjem» til Stavanger og Rogaland Teater. For å spille, syng og sette i scene – akkurat som han gjorde i sesongen 1994/95. Mange husker ham fra tittelrollen i *Tartuffe*, og ikke minst fra den store rollen som Tevje i *Spelemann på taket*, hvor han var gift med både Sally Nilsson og Gretelill Tangen i løpet av den lange spilleperioden. Suksess hadde han også som instruktør for Barneteatrets oppsetning av *Robin Hood og villungane*.

Sigve Bøe var et kjent navn på Rogaland Teater lenge før gjeste-opptredenen i 1994. Som barneteaterstjerne på 60-tallet gjorde han en rekke store roller, blant annet i flere av Bjørn Endresons egne stykker. Veien mot skuespilleryrket og teaterskolen ble altså lagt tidlig.

Deretter fulgte år som skuespiller ved Nationaltheatret og Hålogaland Teater, i tillegg til omfattende frilansvirksomhet. Han arbeidet som instruktør for Tramteatret i en årrekke, har skrevet og satt opp egne stykker, og spilt både på film og på teater. På Det Norske Teatret har han vært fast siden 1985, men har også hatt gjesteopptredener ved andre teatre og ved Den Norske Opera. Våren 1997 spilte han Puck i den

storslåtte oppsetningen av *Ein midtsommarnattsdraum* og vært med i storsatsningen *Ungen* etter Oskar Braathen.

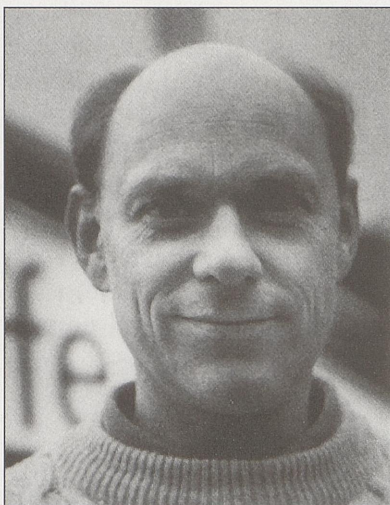
I *Maktå på Straen* skal han være både instruktør og skuespiller. For i tillegg til å sette komedien i scene, skal han dele rollen som Børe med Torfinn Nag. Sigve Bøe har hatt begge funksjonene tidligere også, men da, understreker han, i stykker som han kjente godt fra før. Det er vanskelig å vurdere helheten samtidig som en selv spiller.

Han forsøker likevel å finne sin egen Børe.

– Jeg innrømmer at jeg lener meg litt på Rogaland Teaters erfaring og ekspertise i så måte, sier han. – Jeg så *Maktå på Straen* på Rogaland Teater i 1961, og har siden sett en oppsetning på Idun skoleteater. Selv om jeg har «mistet» mange oppsetninger, lever skikkelsene og skuespillerne i min bevissthet – som de gjør blant folk flest ellers i Stavanger. Det er flere navn du umiddelbart tenker på: Aslaug Øye, Aslaug Tønnessen, Gustav Bügelmeier og ikke minst Thor-Inge Kristiansen – og selvfølgelig Sally Nilsson og Gretelill Tangen. Jeg håper at vi klarer å føre tradisjonen videre.

Føre tradisjonen videre, og gjøre *Maktå på Straen* levende for alle dem som ikke kjenner stykket fra før. For nye generasjoner teatergjengere vokser opp – som også må få lov til å oppleve stykket som sitt eget.

– Når vi har snakket om forestillingen til folk utenfor teatret, skjønner vi med en gang hvilken kjærlighet publikum føler overfor stoffet. Samtidig er Isaksens stykke en kjærlighetserklæring til Stavanger. Den gjensidigheten må vi klare å ta vare på.

Makta

Stavanger-løier
av Lei

Instruktør:	Sigve Bøe
Musikkarrangør og kapellmester:	Håkon Berge
Scenograf:	Helge Lohne
Kostymetegner:	Mette Jacobsen
Lyssetter:	Reid Rossnes
Maskør:	Janne Kindahl

Sangtekster og melodier av forfatteren.

Øvrige sanger av Ajax (Andreas Jacobsen)
med bidrag fra Sigve Bøe og Svein Tang Wa.
Musikk: Håkon Berge

Inspisient:	Kristin Boye Hansen
Kulturkonsulent:	Thor G. Norås
Rekvisitør:	Kristin Harbo
Dramaturg:	Michael Evans
Repetitører:	Elisabeth Berg og Owe Lie-Bjelland
Scenemester:	Nils Vold/Terje Skjørestad
Sufflør:	Svein Tang Wa
Påkleder:	Laila Åserød Lidsheim
Frisør:	Inger Hermansen
Lydarbeid:	West Audio

Program: Olav Torbjørn Skare (red.),
Sigve Bøe, Michael Evans, Espen Hana
og Eirik Stubø. Ansvarlig utgiver: Eirik Stubø.
Grafisk utforming: Eirik Moe. Foto: Kjetil Alsvik.
Omslagsfoto: Petter Hegre.
Trykk: Centrum Trykkeri.

på Straen

1800 og den tid
Isaksen

Lava Snørtaland,
kallet Maktå på Straen

Sally Nilsson

Børe,
hennes mann, fhv. skipper

Sigve Bøe/Torfinn Nag

Maren, deres datter

Marianne Holter

Syvrin, deres sønn

Lars A. Tønnessen

Søren Holt,
rentenist, fhv. kaptein i Stavanger borgervæbning

Svein Harry Hauge

Berthine Berthelsen, jomfru

Gretelill Tangen

Pitter Lea, skipper

Kjetil Kooyman

Tedor Olsen, styrmann

Espen Hana

Klåarar Arild Bendixen, Sebastian Waldejer, Benjamin Waldejer,
Jon Gjærstad, Christer Oanes, Mikael J. Gordon Stenseth,
Conor Farrell, John Janos Tønnessen, Magnus Kalberg Jensen,
Morten André Helland, Eivind De Boer, Andreas Kleiberg,
Alf Otto Fagermo, Morten Abrahamsen,
Odin Hørthe Omdal og Falke Hørthe Omdal.

Musikere:

Håkon Berge, piano

Sveinung Sand, fiolin, mandolin og tromme

Halvor Lunde, klarinett

Sverre Kvam, gitar, fløyte, munnspill og banjo

Frode Ytre-Arne, bass.

Barneroller i 1800 og den tid

Interju med barneforsker Thor G. Norås

Thor G. Norås er barnekulturforsker, og har skrevet et 20-talls bøker om barndom, om oppvekst og barneleker. Han har vært tilknyttet årets oppsetning av *Maktå på Straen* som kulturkonsulent og har – i tillegg til å «overvåke» dialektbruken – spesielt arbeidet med klåarane, guttegjengen som under Syvrins kyndige ledelse stikker kjepper i hjulene for Søren Holts frieri.

– Hvem var klåarane?

– Klåarane fikk navnet sitt fordi de var klåfingra; de klår, kladder på ting de kommer over. De tar på, og tar med seg – og er sånn sett i slekt med «kjuaguttene» i Bergen. Men selve betegnelsen er litterær. På folkemunne fikk de navn etter hvor de kom fra – «strandaguttane» og «holmeungane». Navnet «klåarar» ble brukt av Kielland, og Leiv Isaksen tok det igjen i bruk noen tiår seinere. At betegnelsen dukker opp hos to så kjente og folkekjære Stavanger-forfattere, har imidlertid ført til at folk opplever den som noe autentisk.

Klåarane var ikke utskudd og rampunger. Gjengene var satt sammen av unger som bodde på samme sted, og favnet vidt: alle fikk være med, ingen ble satt utenfor, gutter med atferdsavvik og fysiske misdannelser som hareshår, kopparr og klumpfot var med i gjengen. Disse guttene strakk seg ofte litt lenger i å gjøre rampestreker. Klåarane var altså en sammensatt gjeng, og ikke bare en samling strigla guttunger med nyvaska hår.

1880-tallet var en tid uten det sosiale sikkerhetsnettet vi kjenner i dag. Det fantes ikke noe støtteapparat for gutter som falt utenfor; gata var oppdrageranstalt til sjøen overtok. Det var vanlig at sønnen i huset reiste til sjøs da han var 14.

Syvrin er en typisk representant for datidas gutter. Han er utvist fra Kongsgård, sannsynligvis fordi han ikke fulgte godt nok med, har lyst til å reise til sjøs, men går i mellomtida

rundt uten noe spesielt å ta seg til. Syvrin blir en typisk anfører for en gjeng klåarar. Han er sjarmerende og oppfinnsom, og det er naturlig at gjengen samler seg rundt ham.

– Vi finner beskrivelser av tilsvarende gjenger i Gustava Kiellands beretninger fra begynnelsen av 1800-tallet, og kampene som skildres, har sin helt naturlige forklaring, forteller Norås: – Gjengene representerte forskjellige gater og bydeler, og sloss om lekearealer – for eksempel til å leke gjemsel. Det kan fort komme til slagsmål når en gjeng blir beskyldt for å ha trengt seg inn på andres enemerker, og straks er krigen i gang.

Slike guttegjenger finner vi til alle tider og i alle byer. Voksne som reagerer når de hører om «bandekriger» i Oslos drabantbyer, har glemt hvordan det var da de selv vokste opp, mener Norås.

For klåarane må kunne oppleves som litt farlige: De skremmer faktisk Søren Holt, en gammel militær, fra å gå ut, slik at han kommer for seint til frieriet. Våpnene de hadde med seg, var skikkelige og forseggjorte. Guttene lagde

ambrøster og kårder av materialer de fant, plankebiter og brislingteiner som slang i gatene, fiskebollebokser og hermetikklokk. De gjorde seg flid med å få lekevåpnene så fine som mulig. De kunne arbeide i timer og dager med hvert enkelt våpen – og på 1800-tallet fantes det smier og snekkerverksteder i ethvert nabolag, hvor guttene både kunne finne verktøy og få assistanse.

Til årets oppsetning av *Maktå på Straen* har Norås lagt vekt på å få til autentiske våpen.

– Det er feil å utstyre klåarane med landsbruksredskaper, sier Norås. – Stavanger er en sjøfartsby, og rekvisittene må gjenspeile dette. Og det var morsomt å se «våre» klåarar første gang de fikk bruke rekvisittene. Selv om ungene i dag er vant til helt andre typer leker, forsto de umiddelbart hvordan det skulle gjøres. De fordelte våpnene mellom seg, og organiserte seg på en helt naturlig måte.

Kunnskapen om hvordan barn lekte, hvordan guttegjenger oppførte seg, har Norås tatt med seg i forberedelsene til *Maktå på Straen*. Men i full respekt for teatrets egenart – og for Leiv Isaksens tekst. Isaksen skildrer ikke i detalj hvordan klåarane oppfører seg, men skriver ett sted at vi hører skrik og skrål fra Kirkegata. Selv om en del løsninger har blitt etablert som Maktå-tradisjon, er det ikke alltid belegg for dette i teksten.

– Dessuten har teatret helt andre tekniske muligheter i dag enn for 70 år siden, og det ville være dårlig gjort overfor publikum og Leiv Isaksen å ikke utnytte dette, mener Norås. – Så lenge det fungerer på scenen, har jeg ikke noe i mot å legge inn litt folkeopplysning; det skal være både gjenkjennelig og informativt.

Men *Maktå på Straen* er og blir *Maktå på Straen*, Stavangers svar på *Bergensiana* og *Bybrua* i Trondheim – et ikon for byen, som fortjener respekt og ærbødighet:

– Forestillingen må bli den *Maktå på Straen* folk husker og er glade i. Sånn sett kan jeg bare si meg fornøyd med den jobben jeg gjør hvis den ikke merkes!

Pitters sang

Allegretto

6 Saa frei- en saa fogg- len den fri- e ham

11 sei- ler den on- ge sje- mann, saa langt ud i

16 ve- raa den vi- e han kom- me te frem- man- do

21 strand. Han sku- e saa man- gen ein strea- la- nes

27 by med ski- na- nes kop- lar og taar- ner mod sky. Men

33 in- gen, nei, in- gen, nei in- gen e som

39 du: Sta- van- ger, Sta- van- ger i

45 sol- skinn i slud i fra nord. Sta- van- ger, Sta- van- ger deg li- ga eg best pea jord.

2. vers

Så tar han et slag ud på livet,
 der vinker de piger ham til,
 så myge og slanke så sivet,
 så gjerne de have ham vil.
 Han skuer de piger i silke og stas,
 som prøver at lokke med elskov
 og fjas.

Men ingen, nei, ingen, nei,
 ingen er som du:
 i Stavanger, Stavanger,
 du venter din elskede venn.
 Til Stavanger, Stavanger
 han kommer nok snart igjen.

3. vers

Og derfor får lengselen vinger.
 På tog mot det elskade nord
 de tanker så ofte sig svinger
 som måger i kjølvannets spor.
 De flyver til byen som ligger så go
 og verner om pigen han skjenket
 sin tro.

Ti ingen, nei, ingen, nei,
 ingen er som du.
 Stavanger, Stavanger,
 i solskinn, i slud ifra nord.
 Stavanger, Stavanger,
 deg liga eg best på jord.

Tekst og melodi av Leiv Isaksen.

Fra Ibsen til Isaksen

Når Kjetil Kooyman skal synge *Pitters vise* i sin debut på Rogaland Teater, er det en sang som «hele Stavanger» kjenner, og som mange folkekjære skuespillere har tolket før ham.

– Pitter Lea er en typisk ung og forelsket mann, sier Kjetil. – Kjærligheten han føler for Maren er det viktigste for ham: utfordringen er å vise denne på en troverdig måte.

Kjetil Kooyman var ikke teaterinteressert før han ble med i *Musefellen* av Agatha Christie på Sigyn Skoleteater. Deretter ble det

studier på Høgskolen i Stavanger og Universitetet i Oslo, og etterhvert mer og mer studentrevy og friteateraktivitet. Han har søkt Statens teaterhøgskole flere ganger, men har skuespillerutdanning fra Nordic Black Theatre i Oslo.

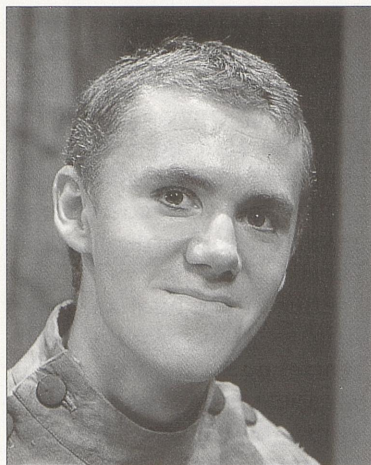
Etter skolen har han arbeidet på Det Norske Teatret og Riksteatret, og fått spille både Shakespeare og Ibsen: Han var statist i *Othello* på Det Norske Teatret, og spilte Trygve i Riksteatrets ungdomskomedie *Den syvende himmel* av Arní Ibsen.

Stykket turnerte fra Skien til Honningsvåg, og spilte også tre forestillinger i Stavanger.

Årene i Oslo har satt sitt preg på dialekten. – Selv om jeg snakket stavangersk i *Den syvende himmel*, er tonefallet mye mer avsløpet enn jeg trodde. Det har vært en utfordring å trene opp igjen min egen dialekt!

Kjetil er usikker på hva han gjør etter at *Maktå på Straen* er ferdigspilt. Men han regner med å være sysselsatt med Pitter Lea en god stund ut i 1998!

OTS

Fra far til sønn

– Syvrin er overalt, med masse armer og bein, sier Lars A. Tønnessen.

Han spilte Børe i *Maktå på Straen* på Merkur Skoleteater i 1995. Nå har han «hoppet» en generasjon ned, og spiller sønnen Syvrin, spilloppmaker og Marens og Pitters trofaste hjelper i intrigene. Lars har såvidt vært innom Barneteatret, og hadde en liten rolle i *Den store*

fargeslukeren, og var med på så mye skoleteater som han fikk sjansen til.

Egentlig møtte han opp til audition til rollen som Pitter, men fikk altså tilbud om rollen som Syvrin i stedet. Her får han blant annet benyttet sjongleringskunsten; Lars er faktisk kommunalt ansatt sjonglør lærer på Stavanger kulturhus én gang hver uke.

I likhet med både Børe og Syvrin ønsker Lars å reise ut. Han var ferdig på videregående skole i vår, og hadde egentlig tenkt å reise til England for å sjonglere og besøke venner et halvt års tid. Men rollen som Syvrin kunne han ikke si nei til.

– Det er jo dette jeg har lyst til å drive med framover, sier han. – Arbeidet gir absolutt mersmak. Jeg kommer nok til å søke teaterskolen etterhvert, så snart jeg har fått reist ferdig!

OTS

DONNAKARAN
EYEWEAR

Kun hos Samsam

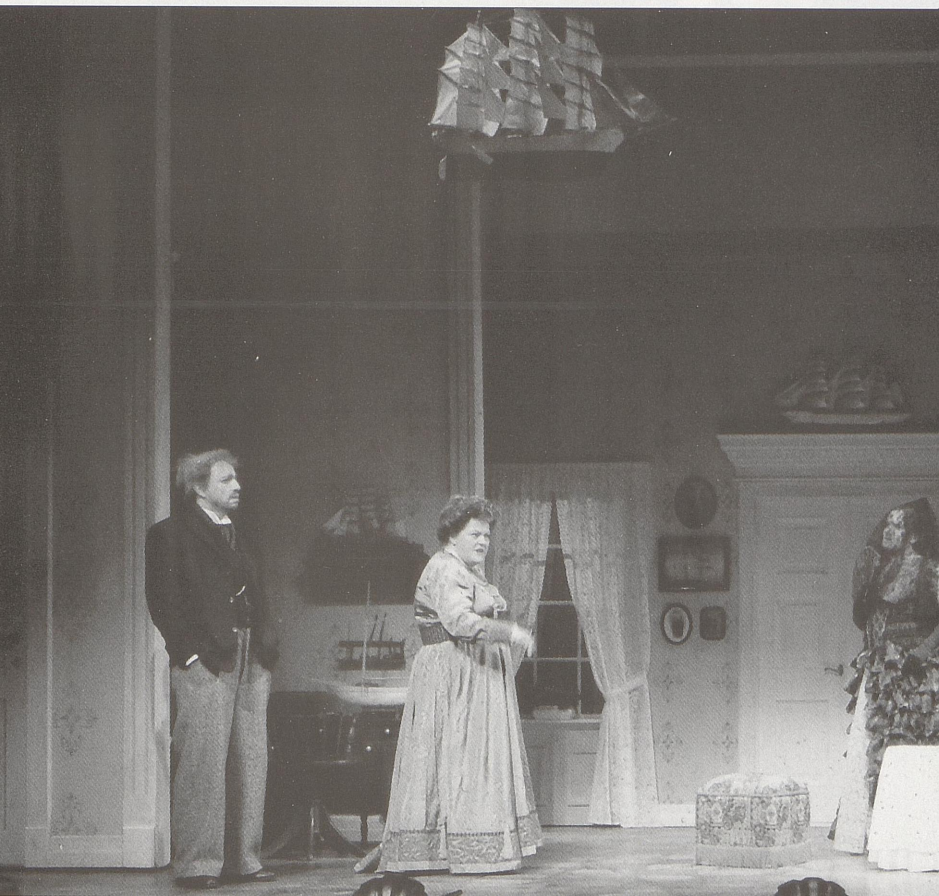

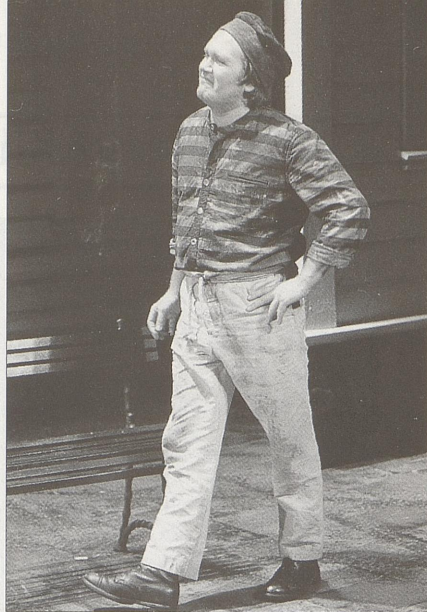
SYNSENTERET SAMSAM

KONTAKTLINSE & BRILLER

Kirkegaten 27, 4006 Stavanger - Telefon: 51 89 48 10 - Telefax: 51 89 48 14

Nå på Intimscenen

Foto: Kjetil Alsvik

Killer Joe

av Tracy Letts

Berthie lever relativt bekymringsløst sammen med sin far og stemor i en nedslitt husvogn. Helt til broren Chris får torpedoer i hælene og oppsøker dem. Chris vet at moren har en forsikringspolise som kan bli svært så innbringende, og hyrer inn leiemorderen Killer Joe. Joe forlanger imidlertid forskudd, noe familien ikke har mulighet til å gi ham. Men Chris har jo en søster...

Tracy Letts' *Killer Joe* er både familiedrama og beksvart komedie. På scenen møter vi Marit Synnøve Berg, Anders Dale, Marika Enstad, Ole A. Simensen og Fridtjov Såheim.

Svein Sturla Hungnes er instruktør og John-Kristian Alsaker er scenograf.

Premiere på Intimscenen 14. november

Barneteatrets jubileumskavalkade

Foto: Emile Ashley

Rogaland Teaters Barneteater avslutter jubileumsåret med høypunkter fra 40 års barneteatervirksomhet. Espen Hana har skrevet en rammefortelling om vaktmester Sigvaldsen som rydder lageret – og slik møter vi igjen Klatremus, Askepott og Lillemus-Mei, Reven og Katten fra *Pinocchio*, Nutt og Nette fra *Robin Hood og villungane*, Annie, Fargeslukeren, katten og klovnene fra *Den store fargeslukeren* og Pippi Langstrømpe og mange, mange fler.

Arne Knudsen som Sigvaldsen er omgitt av en velopplagt gjeng fra Barneteatret. Håkon Berge er kapellmester og leder et femmanns-orkester. Elsa Nordvang er instruktør og Espen Torstensen scenograf.

***Premiere på Hovedscenen 20. november.
Spilles til 31. desember.***

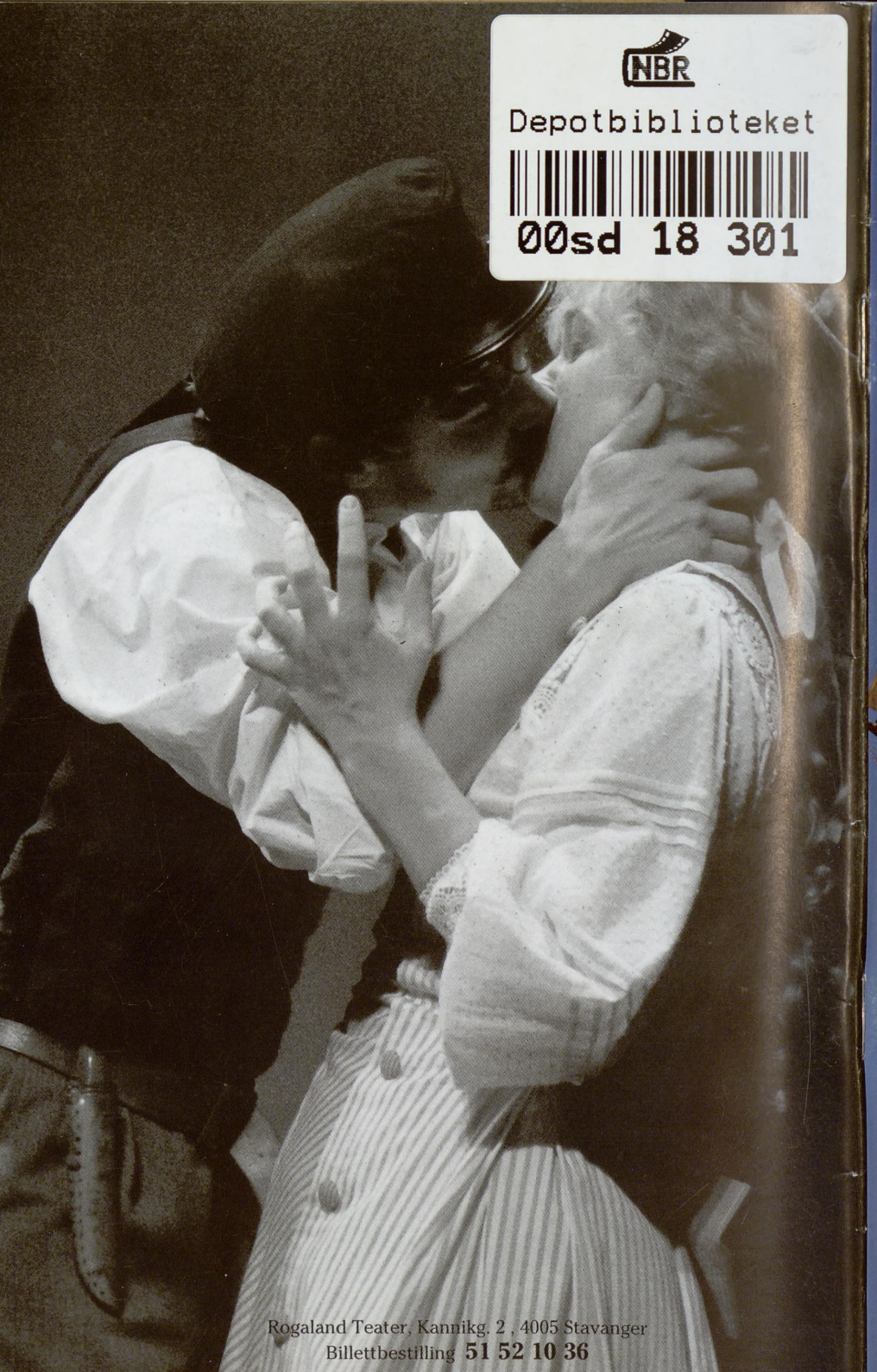

Depotbiblioteket

00sd 18 301

Rogaland Teater, Kannikg. 2, 4005 Stavanger
Billettbestilling 51 52 10 36